

BRAŇ SE!!! (pozor, zcela nekorektní text!)

 litterate.cz/bran-se-pozor-zcela-nekorektni-text

Klára Samková

1 února, 2023

Naposledy se mi to stalo před více než pěti lety, takže oznámení, že jsem zablokovaná na Facebooku, byť jen na 24 hodin, vzbudilo mezi mými sledujícími (pro mne kupodivu) značný rozruch. Ještě více mne udivilo to, že se mi dostalo řady zpráv s výzvami, abych se bránila, stěžovala si, případně se rovnou soudila. Což je, říkám to předem, všechno blbost... Vážím si všech, kteří v dobré víře mne k takovýmto činnostem nabádali, leč nemohla jsem nepostřehnout, že všichni tito dobří lidé jednají v zásadním omylu, totiž, že žijeme v právním a spravedlivém státě, kde je možno se domoci ústavně zaručenou cestou ústavně zaručených práv. Tyto výzvy, abych se bránila proti blokaci (zcela evidentně pitomé, neb nějaký Ind s google překladačem na obrazovce, případně nějaký ten servřík obdařený umělou inteligencí neumí rozpoznat vtip, nadsázku, ba ani příměr naprosto „neporušující zásad komunity“) jsou stejného druhu jako výzvy, kterých se mi dostává téměř každý týden. V nich jsem žádána, abych na toho či onoho, případně na to či ono podala trestní oznámení, že však je to porušení Ústavy a lidských práv a případně ten a ten je evidentní gauner a mojí povinností je, abych to trestní oznámení podala, protože však proto jsem právník.

Vyhnu se obvyklé a již opakovaně – a dlužno říci, že zcela marně – predestírané argumentaci, že sepsání smysluplného trestního oznámení v takové formě, že není vyhozeno do koše rovnou, trvá v nejlepším případě tři celé dny pilné práce, v případech složitějších týden, ba i déle. Obecné přesvědčení, že v rámci trestního oznámení stačí „něco frknout na papír“ je mezi lidem obecným silně rozšířené a navzdory realitě stále přetrvává. Pravdou totiž je, že jednu stránku právního textu nelze napsat za dobu kratší než jednu hodinu, pokud si dohledáváte judikaturu, třídíte důkazy a případně je i hledáte, pod

dvě hodiny na jednu stránku se prostě nedostanete. A nemůžete to dát „na jeden zátať“, protože prostě deset hodin v kuse psát právní text nedá ani taková borka, jako jsem já.

Protože požadavky osob, dožadujících se ode mne „právních počinů“ neustávají, pokusím se vysvětlit, proč je tento přístup zcela scestný, je plýtvání silami mými (pokud bych takovému naléhání podlehla), ba i osob toto požadujících, neb i oni sepisem své žádosti mi určené zcela marní svůj čas.

Abychom si porozuměli, musím vás na začátku malinko obtěžovat právní teorií, totiž definicí, co to je právní stát. Z wiki převezmu tu pro nás nejdůležitější část: „*Právní stát je takový stát, kdy výkon státní moci je omezen a podřízen zákonu.*“ Přeloženo do lidštiny to znamená, že v případě právního sporu se státem je stát v úplně stejném postavení jako kterýkoliv jiný účastník řízení a také to znamená, že – na příklad v trestních věcech určitých osob – nebude aplikován „specifický přístup“, zohledňující i jiné aspekty než aspekty právní, tedy na příklad aspekt, co je z hlediska státu „žádoucí“, případně, že je někdo pod zvláštní ochranou. Je to aplikace známého pravidla „padni komu padni“ i na stát...

Podle mého názoru (a dvaceti devíti let advokátní praxe) se však v právním státě nacházíme pouze formálně, avšak ve skutečnosti je situace následující:

a. stát je veden vládou, která má vlastní mocenské zájmy, postavené na vlastní ideologii. V České republice je dnes vládnoucí ideologie velmi dobře vysledovatelná a myslím, že není třeba se jejím rozebíráním příliš zdržovat. Pokud by snad někdo prahnul po právně-teoretickém rozboru, odkazují jej na amerického politického a právního filosofa Johna Rawlse a jeho knihu „*Teorie spravedlnosti*“, kterou dále rozvinul (ne)chvalně známý německý neomarxistický filosof Jürgen Habermas. Ten jeho teorii dovedl k dokonalosti, tedy rozuměj k neomarxistické dokonalosti. Úplně nejstručněji je možno říci, že Rawls se dožadoval nastolení *spravedlnosti příležitostí*, což sice zní na první dobrou logicky, leč tento koncept pozapomněl na jednu nepodstatnou drobnost, totiž, že lidi jsou jen lidi a řada lidí se na své příležitosti a jejich rovnost naprosto s přehledem vy... lhostejní a budou tak činit, i kdyby se celá Harvardova univerzita na hlavu stavěla. Rawls si přál přerozdělovat úplně vše, kdyby bylo možno, tak i intelekt, protože to by byla teprve ta správná „rovnost příležitostí“. Ostatně i o toto jest se pokoušeno českým školstvím, které se evidentně rozhodlo, že výsledkem jeho působení bude, že budou blbí úplně všichni, čímž se dosáhne požadované rovné zglajchšaltovanosti. No, zpět k tématu. Pokud ohrožujete svým podáním – jak občanskoprávním, tak trestněprávním – panující ideologii státu, je naivní se domnívat, že stát nenasadí mocenské páky k tomu, aby si to s vámi pod záminkou spravedlnosti a za fiktivního užití nástrojů spravedlnosti nevyřídil. Tedy, domáhat se u státních orgánů ochrany před zneužitím moci či porušením zákonů jinými státními orgány je prakticky neproveditelné. Pokud se do toho pustíte, hrajete vabank a musíte počítat s mimořádně zvýšenou pravděpodobností míry neúspěchu, který nebudete moci nikterak ovlivnit. Pokud budete chtít míru neúspěchu přece jen ovlivnit, budete muset své „protistátní“ činnosti věnovat extrémně enormní úsilí. Dlouholetým pozorováním a vlastní praxí jsem dospěla k odhadu, že pokud se chcete pustit do křížku

se státem – a to v jakékoliv podobě – bude vás to stát nejméně padesátkrát (!!!) větší úsilí, než když se pustíte do křížku se stejným pišišvorem, jako jste vy sám. Budete přitom muset využít naprosto všech právních zbraní a jakoukoliv drobnost dotáhnout až do toho nejposlednějšího konce. A střídat si důkazy, včetně velmi podrobných dokladů o doručení příslušných podání příslušným úřadům. (Sama v těchto případech zásadně volím doručení „papírové“ formy do podatelny příslušného úřadu, u kterého se něčeho domáhám, přičemž trvám na tom, aby v podatelně do podacího razítka vyznačili jednak počet příloh, jednak celkový počet listů. Mnohokrát se mi to vyplatilo.)

b. Kromě toho, že stát ve svých vlastních „zájmových věcech“ zneužívá své moci, přistupuje i nerovně k jednotlivým sporům s vlastními občany, a to jak ve věcech občanskoprávních, tak ve věcech trestněprávních, a to podle toho, zda je dotyčný „žádoucí“ anebo „nežádoucí“. Příklad č. 1: Paní nyní eurokomisařka se domohla od státu odškodnění za svou nezákonnou třiatřicetidenní vazbu ve výši, pokud se nemýlím, 2,6 milionu, včetně ušlého zisku. O tom si jakýkoliv jiný nezákonně stíhaný podnikatel mohl nechat jen zdát. Normálně se odškodnění pohybují ve výši desítek tisíc korun, za jeden rok nadměrné délky řízení (což je dle standardní judikatury, povětšinou respektované i českým Ministerstvem spravedlnosti více než šest let) Ministerstvo spravedlnosti poskytuje 10.000,-Kč. Boj se státem ohledně nemajetkové újmy, způsobené jeho rozhodnutím lépe pomlčet, protože něco takového patří do kategorie advokátních fantasmagorií. Totéž platí i ve věcech trestněprávních – tedy pojďme na příklad číslo dvě. Podívejte se, jak dopadl se svým odsouzením lobbista Roman Janoušek, navíc předčasně propuštěný. A máme i další podobné kauzy, kde i právní laik může mít důvodné pochybnosti o tom, že na neodsouzení obžalovaného byl tak říkajíc „zvláštní zájem“. Zvláštní částí těchto odmítnutí spravedlnosti jsou případy, kdy se státní zástupce i soud dopustil zásadního přešlapu a pak těmto orgánům nezbude (dle jejich názoru tedy) nic jiného než ono pověstné plzákovské „zatloukat, zatloukat, zatloukat...“ Kramný a ostatně celý spolek Šalamoun by mohli na toto téma vyprávět... roky. Ovšem čas od času se objeví i případ, kdy soud nepodlehne žádosti davu o lynč, případem se dopodrobna zabývá a rozhodne jinak, než by si pomstychtivý dav přál. To se stalo obžalovanému Babišovi vynesení rozsudku soudce Šotta, kterého před ukamenováním těmi správnými novináři může uchránit jen ideologicky napravený rozsudek odvolacího soudu – pokud ovšem státní zástupce odvolání podá. Jelikož však státní zastupitelství, tedy obžaloba, koná coby zástupce státu, nemám

celkem o dalším postupu státního zastupitelství pochyb. Ostatně i sám státní zástupce, který by nekonal, by mohl řádně dostat po prstech.

- c. Kromě těchto dvou celkem pochopitelných případů existuje ještě jedna oblast ovlivňování výsledků zejména soudních řízení a tím celého právního prostředí, státem, a to i v případě, kdy se dvě strany soudí mezi sebou. Teoreticky se má soud vždy pokusit o smír, v praxi to ale vypadá tak, že stát vytváří svými zákony vyloženě konfliktní prostředí, ve kterém jsou účastníci řízení doslova štváni proti sobě. Klasickým příkladem je rodinné právo. Zde by ke „zprůchodnění“ sporů, a to zejména o úpravu poměrů k dětem (rozuměj kdo bude mít dítě v péči, jak bude probíhat styk s nerezidenčním rodičem a jak to bude s výživným) stačilo k zásadnímu zlepšení situace několik opravdu drobných zásahů do občanského zákoníku, občanského soudního řádu, případně zákona o zvláštních řízeních soudních. Stát je však přes to, že tyto kroky byly opakovaně definovány, zpracovány do legislativní podoby a coby poslanecká iniciativa i předloženy Poslanecké sněmovně, nepřijal a pokud vím, nejsou ani na pořadu dne. S ohledem na rozsah a zejména počet rodinněprávních sporů je nutno předpokládat, že stát kreativně transformoval heslo „kdo si hraje – nezlobí“ na „kdo se soudí – nezlobí“ a využívá vzájemných sporů svých občanů k tomu, aby měl od nich sám svůj svatosvatý klid.

Doufám, že jsem tímto shora uvedeným traktátem již dostatečně odhalila, proč ze systémového hlediska jest domáhání se práva a spravedlnosti vůči státu aktivitou, spadající do kategorie „Sysifos“.

A teď ještě k tomu Facebooku. Především, že již v roce 2017 jsem poslala (česky i anglicky, aby nebylo nač se vymlouvat) do sídla Facebooku v Irsku k rukám pana Zuckerberga dopis, obsahující úplný právní rozbor problematiky „revizí“ příspěvků na jím vlastněné sociální síti. Pokud si zadáte do Googlu „Samková – dopis – Zuckerberg“, vyskočí na vás jeho text minimálně ze tří serverů. Proto

jej zde nebudu opakovat. Nicméně ve zkratce připomenu, že faktická cenzura, provozovaná Facebookem, je v České republice protiústavní, přičemž otázka „svobody slova“ je jednou z nejpodrobněji a nejjasněji probraných a „projudikovaných“ otázek a to jak českým Ústavní soudem, tak i Evropským soudem pro lidská práva. Najednou však nic neplatí. Z čehož plyne, že je to český stát, který Facebooku **GARANTUJE MOŽNOST BEZTRESTNÉHO PORUŠOVÁNÍ SVÝCH VLASTNÍCH ZÁKONŮ**. Snad jenom připodotknutí k občas se zjevivšímu názoru, že „však je ten Facebook jeho (Rozuměj Zuckerberga), tak si tam může dělat co chce“. Ne, nemůže. Základním znakem zákona již od dob starého Říma je, že platí „erga omnes“, tedy vůči všem. To, že někdo něco vlastní, naprosto neznamená, že vlastník si může dělat ve svém vlastnictví co chce! Majitel pozemku si nemůže stavět kde a co chce, i když je pozemek jeho, majitel továrny nemůže ignorovat zákoník práce vůči svým zaměstnancům, kteří pracují v jeho nemovitosti na jeho strojích, učitelé na soukromých školách nemohou učit to co jim přikáže vlastník školy...

Doufám, že už to chápete... Pokud tedy Facebook blokuje určité názory, „snižuje dosah“ a sám rozhoduje o tom, co je „proti zásadám komunity“, i když dané vyjádření je zcela v souladu se zákony České republiky a v souladu s dlouhodobou judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, pak je naprosto evidentní, že tak Facebook musí jednat s vědomím a pod ochranou státu, tedy se jedná o případ ad a), tedy vědomé ideologické deformování práva státem za účelem podpory jím preferované ideologie. Takže znovu a ještě jednou: domáhat se nápravy dlouhodobého systémového a evidentně minimálně tolerovaného porušování práva státem u státu, jest blbost. A Zuckerberg si s touto záštitou může dát už jen kávičku, a i nadále propagovat a vytvářet demokracii všemi, a to i antidemokratickými a evidentně protiprávními prostředky.

Podle mého názoru je ideologizace práva tím nejhorším, co se právu může stát. Aplikací „nezákonného práva“ v opakujících se cyklech totiž společnost zcela ztrácí zpětnou vazbu, tedy činí rozhodnutí na základě stále méně a méně správných informací a závěrů. K čemu to vede jsme si už jednou zažili. Nyní si to musíme zažít evidentně podruhé, a to za zásadního spolupůsobení zejména Facebooku a Twitteru. (Zcela rozhodně Twitteru před Muskem a co bude dál se teprve uvidí – ale aby to Musk přežil...)

Je na nás, abychom našli jiný nástroj, jak stát korigovat v jeho protiprávním a protiústavním jednání než dožadováním se ochrany před ním samým u něj samého. Přiznám se, že takový nástroj občanské ochrany zatím nenacházím. Veškeré podněty, návrhy a připomínky od p.t. čtenářstva proto přijímám s radostí. Jen, prosím vás, dejte pozor, ať vás u těch „podnětů, návrhů a připomínek“... nezablokuje Facebook.